

Liktal för en äldre kvinnlig person på 1800-talet.  
I Guds, Fadrens, och Sonens namn.  
Andamålet var för vi äro här församlade, det  
se vi i den bild, vi hava här, för ögonen.  
I det att döden, här kunnit ed, offer, nämligen  
en äldrig Kristendomsyster, hvarken vi  
i dag skolen följa, till den sista vilan,  
i graven. Alltså vilja vi stanna några  
ögonblick, vid dödens gravkammare, för  
att tillse hur det med oss alla människor  
på Jorden, gå skall, och som vi väl, var  
och var och en vet, att det icke är den döde,  
vi tala för, ty den döde har redan gått  
sin dam, utan det är för oss som ännu  
leva, här nere i nådaliden, här nere på  
jorden, alltså vilja vi, nu med livets,  
färgglighet för ögonen, instämna med  
Profeten Elias, det är mig nog, på lag nu

Herre min själ, jag är inte bättre än mina  
fäder, när profeten Elias, hadde genom Herrens  
underliga Betydelse, värtätlit offer, undret  
och tillintetgjorde, babels präster, han överhinnung  
akab, med sitt gemål Ysebell, Svärsligen för-  
grymmades och svar en dyt ed, att näst på-  
följande dag, skulle hans själ, i från honom  
tagen varda, och således hela samma öde  
som Babels präster, när profeten fick  
dessa veta, varit han Svärsligen bedrövd,  
ulleristler å säger, det är mig nog, så tog nu  
Herre, min själ, jag är inte bättre än mina  
fäder, och att vi av hjärtat kunde instämma  
i dessa anförda ordet, när Livet, och dödens,  
Herre kommer, oss till måles, och vi då skola  
avläggva räkenskapt, för hur vi här hava  
levat, och då är av så mycket större vikt,  
att vi gå var och en till sig självt, och

öfverväger, hur vi ha va vår räkning med Gud.  
om vi ha va den uppförd, men vad skall vi  
svara vår Herre Gud. När han kommer oss  
till mötes, och vi skola avlägga räkenskap  
för hur vi då ha va levat, och, vi då kunde av  
hjärtat instämma, i de anförda orden, det är  
mig svog. Så tag nu Herre min själ jag är inte  
bättre än mina föder, men låt oss vara och  
en till sig själva, och fråga, Herre, vad skall  
jag göra, för att jag må bli va Salig. Ty vi  
kunna hastigt, och oförmodat, ryckas bort,  
ur nådatiden, och ställas, inför den allvetande  
Guden, och vad skall då vår själ komma  
fö. Till de goda skall han säga: Kommen  
i min Faders välsignade, och till de onda  
skall han säga, gån bort ifrån mig i  
förbannade, där för skaffa med Guklän  
och bävan, att vi salige varda.

Ja hjälp oss Herre Jesu, att vi inte slöar  
vår återstående nödåttid, antingen  
den är längre, eller kortare, utan att vi  
tänka på: döden, dornen, och den ändliga  
Enigheten, så att icke vår dödsdag, kom-  
mer för hastigt uppå. vi leva här en  
dag i Gården, ingen som nu säger, i dag  
är vist att i morgon komma säga det sam-  
ma, Världens ur, går sin bestämmda gång  
Sol, och Måne, felar icke en minut i  
sitt lopp, med det ur, efter vilket döden  
räknar ut timmarna, för var och ens  
levnad, Sätter icke efter Solens eller Månens  
gång. Så vist det är, att den dag du gamle  
churu än ~~är~~ din levnads dag förlänges  
skall den ändå en gång följäs av natt.  
Så vist detta är, så ovist är det du Ungling,  
som nu glädes dig åt morgondagens

Skönhet, om du får se middagens sol, eller  
du medelåldrige, som nyss sett solen stå på  
sin middagshöjd om du ej i nästa ögonblick  
skall känna aftonens kyla, och med black-  
nade ögon fråga, är det redan natt, därför  
behöfver lär oss rätt betänka, att vi då måste  
på det vi måge förståndige varda, lär oss  
att verka vårt verk, medan dagen är, den tim-  
mar må vara, flera eller färre. Ty aftonen  
kommer, och då skola vi se betydelsen av dessa  
Örsmå ord, Lifänglighet, Förgänglighet, vilka  
stå inskrivna i såväl naturens, som lidens tempel.  
Stundeligen falla de oss i ögonen, dock märka  
vi dem icke, eller glömma vi dem snart, på  
den vida grav, som jorden är. Träda vi dag för  
dag, utan att tänka på det sistnämnda, som  
för oss alla är så viktigt och betydelsefullt, vilket  
kan vara det nästa, behöva vi då icke särskilt

att tänka. på vår sista levnadsdag. vad skola  
vi få ett djupare intryck. än vid en vår med-  
vandrares <sup>ares</sup> hvilokammare. blicka vi. samt-  
kring oss, på ser vi den stora skapelsens stärke  
och på den andra sidan ett förmullnat, stoft  
döden, för oss alla lika. alla måste vi dö. såväl  
den fattige, som den rike, såväl den unge, som  
den gamle, därom vittna våra egna ålderdoms-  
veten. Ja vi ha samlat här på denna morgon-  
stund. vid denna gamla, vår medvandrares  
sista tillvaro, på jorden. vi stå om färdiga  
att beledsaga, hennes stoft, till jordens, sista skote,  
hon har slutat sin vandring härnere. och give  
Gud. att hon haver fått ett bättre liv, vi är  
alla födda i Synd, svaga och slapplande,  
där står vi, en rättfärdig. faller för neror, och  
står, åter upp, ho kan märka hur ofta hon  
faller, men så kom också i lag, att vi

hava en försvarare, när fadren som är  
 fullkomlig, om blott vi med allvar söka  
 honom, det blir försent att ångra sig, den  
 bättring som ej finnes, blott den här levat  
 Gudeliga Guds nåd i döden vinnes, Di ande  
 från Guds andlet gå i evig ro och kvälgas  
 Men Jesu Trogne värmer för, bland Guds helgon  
<sup>och</sup> hjälps Gud vi alltid måga så värt lev-  
 verne här ställa, Blt vi till Evig tid för vår  
 Svåra synd omjällo, Håll oss vår värd, så  
 genomgå, att vi när livet ändas, i trons måge  
 faste stå, Så skall i fröjd allt vända,  
 Tack käre Son, och Sonkustru, för all skötsel  
 och vård, Farväl alla släktingar o värmer  
 Må vi åter få träffas i öppre Ros Gud, i  
 Himmelen.

Låses. Fader vår, o Herrens. Välsingande  
 sjunges psalmen 471. 6. 7. 8 vers

Liktal för barn. Gamla psalmboken  
Ps. 493

I den Treenige Guds. Fadren och den Helige  
Andens. Namn. Evad du gör. Så tänk. på  
ändan. Så gör du aldrig illa. Säger den  
vise mannen. Lyra. som var så erfaren  
i Guds förunderliga styrelse. Såväl  
i det andliga som i det lekfulla.  
Den mannen hadde, i sin höge lärmas-  
tares skola, lärt den rätta visdomen,  
som är ovaneftär, och vilken, ike  
många av dessa, världens visa, vilja  
förstå. Men så hadde han också av  
Gud mottagit nåd, att ike med blö-  
tt likgiltighet giva akt på vad som  
bedroger sig i världen. Han trodde ike  
som våra dagars visor, att sker av en  
slump, eller händelse, utan att den

Skonmaktige skulle med en finger, styra vad  
som sker, i hans skapade värld. Och för  
resten ha nu de flesta, fått Gud av rätet,  
menande, det vara fabel. Er någon Gud  
vara till, trampande vårt heliga arv,  
från våra läder under fötterna, och aktat  
Nya Testamentets blad för orent. Men  
vi, alla dem som så föra. Den som är  
a och o, begynnelsen och ändan, har sagt,  
det kommer en dag, när han skall sätta  
sig till doms, och giva var och en  
efter sina gerningar. Och förunderliga,  
tecken, i våra dagar, tyda på att den  
dagen, han vara närmare, än vi tro,  
men det kommer även för oss lite var.  
Som för de flesta är oväntad, och oajuden  
Jag minnar dödens dag, som för oss borde  
vara bättre än födelsedagen

För de små barnen som förgå bort i sin  
oskulda fulla barndom, är han det.  
Men är det manne, på med oss äldre, som  
levat många år, och dag för dag, försikat  
vårt skulldregister. Där må vi pröva oss  
lite var, och att vi under alla våra före-  
havande, dag för dag, gjorde som Tyrak,  
tänkte med allvar på ändan, så gjorde vi  
alldrig upprättligt illa, och då skulle vår  
dödsdag, väl kanske komma oväntat, men  
oberedda skulle vi då icke vara. Må vi  
betänka, att på den dagen om intet för, när  
bleka döden satte sin stämpel i antlet  
när livstråden, är färdig att brista, och  
Ewighetsportarna, på nära håll synes öppna  
Och själen är färdig att lämna sin bristfäll-  
boning, såvida icke hjärtat är förhärdat.  
3 så är erfarenheten människan

å om inte förr. då måste tänka på andan  
förlåten kanske mot sin vilja. Men det  
kan då vara väl sent, att för när skörde-  
tiden inträder. för många himmer ej ut-  
sädet slå rot, växa upp, och bära frukt.  
innan dödens, lieman, avbrgger det omogna  
axet, agnarna veta vi han skall upp-  
bränna i evig eld. Ingen av oss  
tänker när han brukar sin jord, att  
det är tids nog att så, när skördetiden  
infaller, mycket mindre, är det att hoppas  
på i det andliga, många har då med för-  
färelse, fått sina andliga ögon öppnade.  
men slumrat i förtvivlans mörka natt.  
Därför att han icke i tid tänkte på  
livets ända, och vad oss alla övergå skall,  
Mången förmåga har på dödsbädden  
måst bekänna, Jesus Kristus vara Herre

Över levande och döda. Som han likväl  
under sin livstid försäkrat. Guds skall  
han då vara till nytta, när han är färdig  
träda in i evigheten, och i sitt utvalda  
sammvete, finner, att han är färdig träda  
in för dens dommarsätet, som han aldrig  
trädts förmitts till. Skall han icke ångra  
att han icke i tid berättat sig på ändan,  
Och vad är det som väl tar vid, när  
livet här är slut. Ja evigheten, en tid  
förlustan tid, en ända förlustan ända, som  
början har, men ändan aldrig räcker, är  
det väl är det Ewiget väl, är det illa, är  
det Ewiget illa. Så vi då stanna utanför  
himmelrikets portar, i det yttersta mörk-  
ret. Så öppnas de heller aldrig, evighet  
Så oss och vi så aldrig där inkomma,  
men ha vi här använt, var dag som var.

han den sista. Så tänkt på änden, att vi  
alldrig, gjort illa, och stått i fröening med  
vår Frälsare på skola vi för hans förtjänst  
och förskyllans skull, få inkomma i him-  
melriket, och där få sitta till bords med  
Abraham, Isak, och Jakob, till evig tid,  
i den himmel där Herren Gud sjödt är  
solen, som alldrig skall nedergå. Blev  
käre vännar, betänka vi den tid, i vilken  
vi leva i ger det oss icke anledning, till  
allvarlig eftertanke, har vi icke anled-  
ning, till Troppa, Hjälp Herre, de trogna  
äro förminskade, bland människors  
barn, var äro nu Herrens redlige barn,  
vilka lik de farna kristliga fäder. Därför  
måste också Profetsian gå i uppfyllelse,  
av barn, och spenabarn, har du fullkom-  
nat lovet, Vår Herren ser att han icke

bland de äldre kan vinna någon skörd.  
För sina lador, skyndar han sig före  
olyckan, att bland Spenabarn insamla  
en skörd som skall fullkomna hans  
lov. När Herren ser att onskan är så  
stor, och förförelserna, så svåra, att  
barnen, knäpt löst, skilja. Höger i vänster,  
färrän bi, förspilt sin döpsensnad och i  
upprättiga synder, sölat ner den rena  
vita klädning, som är Kristi givna rätt-  
färdighets klädning, som de av barnärva-  
nen Jesus, i det heliga dopet blivit påklä-  
dda, när han ser att den ren oskuldsfulla  
barnatungan, i de tidiga ungdomsåren, snart  
av den syndiga världen vorder förfärd. Lå  
att tala det som honom illa behögar, När  
han ser att det uppväxande släktet, an-  
vänder sina lemmar. Färnupt och alla

sinnen till att synda mot honom, så  
flyttar han dem ofta, i sin späda barn-  
domsår, hem till sin barndoms skola  
hos sig i sin himmel.

Nya, ps. 581: I föräldrar som nu få  
lämna från er den käraste egendom,  
ni äger på jorden, eder sorg är nog  
stor, nog böda, föräldrarnas hjärtan  
när de skola se sina barn, på plaga-  
ns läger, grida i svåra plågor, utav  
att kunna hjälpa dem. Herren har så  
förordnat, att även de små skola kämpa  
på för sin bröda, i sin kamp som  
dem förelagd är. Och så får ni kom-  
ma ihåg, att det är blott ett lån av  
den himmelske Fadren, som han  
ägede rätt att låga tillbaka, när honom  
behagade. Det var blott ett blånster

Obs!

som den Himmeliske. Örtagårdsmästaren  
för en liten tid planterat hos er, men  
det lilla blomstrer. Kunde ej överleva i det  
färdiga lärohuset. När Herren lät en häst  
vind blåsa fram, så visade det lilla  
blomstrer, som ännu knutit sig ut  
till full blom. Men kommen ihåg  
hon är blott omplanterad. Herren har  
i sitt allvise råd. Flyttat henne till  
sina ärtarängar, även för den orsaken att  
edra hjärtan, skola dragas till honom  
som vill frälsa alla och på ärtans dag  
samla alla till sitt Himmelrike.

Sorgen icke ni Haven orsak att glädjas.  
Hon är nu bärjad. bärjad för evigt, ni  
behöven icke sörja, såsom de där inget  
hopp hava. Jesus vår Frälsare har själv  
sagt. Läten barnen komma till mig

och förmenen dem icke. Ty sådana hörs  
Guds rike till. Nu är hennes huvud  
krönt med livets oransliga krona.  
Mycket skönare än någon kungakrona  
här på jorden. Gornes lunga som  
aldrig här med den ogudaktiga världen  
smådat sin Frälsare, eller minbrukat  
hans heliga namn, med den för honom i all  
evighet, med den för hon alltid i all  
~~evighet~~ deltaga i den evigt nya sången  
till Hamnets ära. Som blivit slaktad  
för vår skull, och iöfentäst oss med sitt  
blod, och den lovsången skall aldrig tystna.  
Frälskap med den stora Helgonskoran, som  
ingen räknar kunde. vandrar hon nu omkring  
på de gyllene gator, i det evigt nya Jerusalem.  
Där Hamnet själv skall leda de rena till  
friska vattukällor. Hvara ägonen här nere

Många gånger fuktlats av Tårar, där skall  
inga Tårar rinna, ty Herren skall jälv  
avtorka alla Tårar från de sinas ögon  
ingen sjukdom, och inga sorjer skola där  
framprema dem. Ty det gamla är för-  
gånget, se allt är nytt vordet, Vål är  
modersbröstet och Fadersarmarna en god  
en god tröst och en trygg hamn för de  
små barnen, att fly till med deras  
bekymmer, men den Himmelske Fadrens  
armar äro dock starkare att bära de  
sina. Och vore än de små barnens  
föräldrahem, här nere en Himgaboning  
så är det dock icke att likna mot  
Himgakonungens boning, dit ert lilla  
barn nu fått inflytta, Sorjen icke  
men varen glada, att hon är så väl  
bärgad, men tiden svinner så fort

ACC. NR M. 11723: 19.

LUNDS UNIV.  
FOLKMINNES-  
ARKIV

Gör oss lite var. och vi se att  
döden icke räknar åren.

Herre lär oss att skaffa med  
fruktan och bärva att vi må  
salige varda. Amen.

Fader vår som är i himmelen. m. m.  
Herren välsigne oss. m. m.  
gamla. fo. 473: v. 45.